

JIŘÍ ZVOLSKÝ

TIAHUANACO

autor:

Jiří Zvolský

25. 11. 1961, Ostrava. Karviná

povolání:

grafik

Román Tiahuanaco - The First Place je mojí prvotinou. Jako svůj první románový projekt jsem ho velmi dlouho konstruoval a mnohokrát reeditoval a opravoval. Mým cílem bylo potěšit ty čtenáře, kteří mají rádi spádovou, ale zároveň napínavou a dobrodružnou sci-fi, která se drží spíše reality a nehýří nepozemskou technikou, vynálezy a mimozemšťany.

Myslím si, že záhad a nevysvětlených úkazů, věcí i faktů je v našem reálném světě tolik, že jde jen o to, přidat k nim vlastní nápad a tak je vysvětlit. Vlastně jen - doplnit chybějící příběh.

Moje knížka je právě takovým pokusem a já doufám, že si mé vyprávění užijete alespoň tak dobře jako já, když jsem ho psal.

žánr:

sci-fi, dobrodružný

***Tento příběh je pravdivý.
Neboť přesně tak, jak jej budete číst, se i odehrál...
...v mé hlavě.***

Děkuji:

...své drahé ženě za trpělivost, se kterou snášela nespočetněkrát pohled na moje shrbená záda u počítače, na kterém jsem psal a mnoho dní, kdy jsem jí kladl přihlouplé otázky na téma: psychologie, psychiatrie, geologie, technologie povrchových úprav kovů, technika radarů, povaha ženy, manželské rozepře a jiná uskálí, zálety a jak do toho, vojenské směrnice, pěstování plazů, "Jak přežít v džungli?", ekonomika podniku, sdružení podnikatelů, majetkové a obchodní právo, Shakespeárovo dílo, seismologie, předpověď počasí, co bude k večeri, nemáme ještě nějaké víno?, to už je tolik hodin?, ty se zlobíš? A tak podobně a podobně...

...mým rodičům, kteří se schovívavou trpělivostí mé dílo přečetli a pasáže na téma: psychologie, psychiatrie, geologie, technologie povrchových úprav kovů, technika radarů, povaha ženy, manželské rozepře a uskálí, zálety a jak do toho, vojenské směrnice, pěstování plazů, "Jak přežít v džungli?", ekonomika podniku, sdružení podnikatelů, majetkové a obchodní právo, Shakespeárovo dílo, seismologie, předpověď počasí, uvedli do reálných kolejí.

Napsáno v průběhu let 1998 - 1999

Tuto knížku věnuji své milované ženě a rodičům, jako dík za to, že jsou.

Jiří Zvolský

1 PROLOG

Vilová čtvrť Crossroad je jednou z nedávno postavených vilových čtvrtí na okraji New Yorku. Její celkové vzezření už samo o sobě napovídá, že se jedná o čtvrť postavenou pro majetnější občany, státní, vysoce postavené zaměstnance a další prominenty. Vilky, jejichž pozemky jsou ohraničeny živými ploty, pečlivě pěstěnými, jsou od sebe odděleny úzkými, úhlednými, bíle šterkovanými chodníčky, které pravidelně udržuje v čistotě městská služba. Množství mladých vysazených stromků dotváří poklidnou atmosféru, která zde panuje. Jedinou rušnější ulicí je 55 avenue, která se tu kříží s hlavní příjezdovou ulicí vedoucí od centra.

Je to místo, na kterém se uchytilo pár malých obchůdků, jakési miniaturní obchodní centrum. Pravou oázou poklidu, symbolizující náladu čtvrti, je malá kavárna, která je, jak ve chvílích nedělních procházek, tak při náhlém dešti, útočištěm pomalu se procházejících místních obyvatel nebo i místem pro sjednanou schůzku.

Bylo přibližně půl páté odpoledne, když kavárnu minul černý mercedes. Jel nezvykle rychle a sotva opustil prostor křižovatky vjel do protisměru. Řidič, jak se zdálo, vůbec nezareagoval na

směr jízdy, protože nezvolnil rychlost a vůz se dál nezadržitelně blížil k okraji vozovky. Sjel na chodník a v plné rychlosti narazil do mohutného starého dubu, který tu zůstal z dob, kdy tu byly jen rozlehlé louky a lesy. Náraz byl tak silný, že hosté asi třicet metrů vzdálené kavárny pocítili, jak se na stolech zatřásly skleničky. Několik lidí se rychle rozběhlo k oknům. Spatřili zmíněný, nyní silně zdeformovaný černý vůz, celou přední částí vražený do mohutného dubu.

Cestou k místu srážky automobil zřejmě ještě stačil urazit koncový uzavírací ventil hydrantu, takže ulici teď skrápěl vysoký gejzír vody, což dodávalo celému výjevu poněkud filmový nádech. K autu, či spíše už jen vraku, se rychle sbíhalo několik lidí. První k němu dorazil postarší muž a spěšně na-hlédl do trosek bočním okénkem.

“Sanitku!” zvolal a snažil se otevřít zdeformované dveře na straně řidiče. Druhý muž, který přiběhl téměř zároveň, se mu snažil pomoci.

“Může to vybuchnout!” vykřikla postarší žena z hloučku, který se kolem auta již začal vytvářet. Z prasklého chladiče, pod zdemolovanou přední kapotou, se valila pára a horká voda vytékala na chodník. Poměrně v krátké chvíli se ulicí rozlehla siréna a policejní vůz i sanitka, telefonicky přivolané pravděpodobně někým z okolních domů, zastavily u nehody.

“Ustupte, prosím!” Doktor v bílém plášti a seržant místní policie se protahovali uličkou lidí.

“Prosím, pusťte mě, uvolněte mi cestu!” dožadoval se šedovlasý doktor.

Společnými silami seržant s dvěma muži konečně uvolnili dveře u řidiče, kterým, jak se ukázalo, byl asi tak sedmdesátiletý muž. Byl opřený hlavou o opěradlo sedačky. Obličej měl téměř celý zalitý krví, vytékající z tmavé rány nad obočím. Temné, přísné oči muže upíraly strnulý pohled kamsi do prázdna. Nejděsivější však byl výraz, který mrtvému zůstal ve tváři. Výraz hrůzy.

Celý vnitřek auta byl poset tisíci úlomky střepeů z předního skla, které se mohutným nárazem roztříštilo. Tmavě šedivý oblek elegantního střihu, který měl řidič na sobě, se pokrýval zvětšujícími se šarlatovými skvrnami. Na rukou, nyní bezvládně visících, měl navlečeny černé kožené rukavice. Nohy byly pravděpodobně rozdrceny motorem, který teď zcela zaplňoval zdeformovaný prostor pod volantem. Doktor, který se po odstranění dveří konečně mohl dostat k řidiči, se sklonil. Jeho ruka nahmatala krční tepnu řidiče. Lékař na chvíli strnul a pak pomalu vzhlédl k policistovi, stojícímu těsně za ním. Po chvíli zakroutil hlavou.

“Je mi líto, pro něj už nemůžu nic udělat,” řekl polohlasně. Policista mu krátce kývl hlavou na srozuměnou a otočil se k lidem.

“Rozejděte se, prosím!” zvolal. “Tomu muži již nelze pomoci.” Pak přešel k zadní části vozu a vyndal zápisník, aby si zapsal číslo a značku vozu. Doktor, který ukončil ohledání, se k němu po chvíli vrátil.

“Zřejmě mě tu už nebudete potřebovat, seržante. Příčinu smrti vám teď nepovím, může jí být úder do hlavy, ale možná, že ten muž mohl zemřít i na mrtvici ještě před nárazem. Při jeho věku by to bylo docela možné. Jinak si nedovedu vysvětlit, jak se dostal sem, do protisměru. Jak povídám, víc vám teď neřeknu, až po pitvě, budete-li ji potřebovat. Sbohem, seržante.”

“Díky, doktore. Pošleme sem vyprošťovací vůz a pohřebáky.” Doktor a asistent prošli hloučkem zvědavců, stále stojících okolo místa neštěstí, a nasedli do sanitky. Motor hladce naskočil a seržant už jen koutkem oka zahlédl, jak doktor gestem ruky vytyčuje směr, kterým se sanitka ve chvíli rozjela.

Když se policista obrátil pohledem zpět, musel uznat, že doktor měl nejspíš pravdu. Pohlédl na vůz, pak ve směru odkud přijel a pak na vozovku, na které nebyla žádná známka svědčící o brzdění vozidla před srážkou se stromem. Bylo z toho v podstatě jasné, že řidič zřejmě neučinil vůbec nic, aby osudné srážce zabránil.

Seržant přešel zpět k mrtvému řidiči a opatrně mu sáhl do náprsní kapsy saka. Vytáhl odtamtud malou koženou tašku a rozevřel ji. Mezi četnými lístky, popsanými nějakými poznámkami, našel jen kreditní kartu newyorské banky a pas. Víc nic. Žádný jiný doklad už nenašel. Fotografie v pase, jak se zdálo, odpovídala mrtvému muži i když se to dalo podle zakrváceného obličejce poznat jen s jistými obtížemi.

Seržant prolistoval zběžně i další stránky pasu a pak si přečetl jméno. Pas byl vystaven na jméno Arthur Frederick Dansten a muž byl podle údajů státním zaměstnancem v činné službě. Policistu pomalu ale jistě zaplavil zvláštní pocit neklidu. Tohle zřejmě nebyla tak docela běžná nehoda, jakých viděl už desítky.

2 IKARUS

1

New York. New York, stejně jako kterékoliv jiné velkoměsto, se stává v období vrcholného léta pekelnou výhní. Horký tetelící se vzduch, nasycený výfukovými plyny, různými párami a pachy, vzlínajícími z otevřených oken restaurací, hospod, barů a stánků s hotdogy a hamburgry, jen pomalu stoupá, aby nahoře, těsně nad nejvyššími patry mrakodrapů, vytvořil jakýsi našedivělý klobouk, pod nímž se bude v nejbližších hodinách a dnech dál dusit dav lidí, neustále proudících ulicemi.

Je jedno, jestli je den nebo noc. Tisíce lidí se bez ustání tlačí po přechodech, chodnicích. Co chvíli se někdo vplete mezi ne-konečné kolony aut, nebo přebíhá s jedné strany vozovky na druhou. Lidé mizí v obchodech, zase vybíhají a spěchají k dalším a pořád znovu a znovu, jen aby se po chvíli, obtěžkáni balíky a taškami s nákupy, zastavili před dalším obchodem.

Nad tímhle zmatkem pak neustále zní unisono zvuků všeho toho popobíhání, klopýtání, zakopávání, narážení, a strkání, pokřikování, volání a kašlání. Změň útržků rozhovorů se mísí s trou-

bením aut, sirénami a houkáním a věčným bručením motorů. Je podivuhodné, že skoro každý, koho se v tomto, ale nejen v tomto, velkoměstě zeptáte, zdali by raději dal přednost životu někde na ranči v blízkosti hor, pěstování zeleniny a kdoví čeho jiného, nebo obyčejnému pasení krav, vám řekne s všeobjímajícím úsměvem, nejspíše vyjadřujícím pomyslný stav blaženosti, který by u nich okamžitě nastal, že „samozřejmě“. V takovou chvíli byste určitě měl pocit, že jste pěkný hlupák, když se jich na to ptáte. Jenže faktem je, že v New Yorku lidí přibývá a přibývá. New York je zkrátka neustále se rozrůstajícím mravenišťem a asi tomu už jinak nebude. Snad je to i tím, že se tu ročně uzavře většina všech důležitých obchodů z celých Spojených států.

Zdá se, že právě tady se vždycky realizovaly ty nejspolehlivější obchodní transakce, tady se rozhodovalo o dotacích a podporách. Tady sídlila největší burza. Tady bylo zřejmě to místo, kam musel každý přijít, aby se konečně mohl realizovat, něčeho dosáhnout, něco prosadit. Většina Američanů tomu asi věřila. Na základě čeho tato víra, zakořeněná v neustálém proudu generací, přežívala, asi nikdo nevěděl. A ani zkušenosti statisíců těch, kteří sem přišli a brzy ztratili i to málo co měli, nikdy neodvrátily neustále rostoucí tok nových a nových prisídlenců.

Steven Aldridge nebyl klasickým příkladem prisídlence. Pocházel z Arizony, z malého městečka Laudson, skrytého v klínu zalesněných kopců a obklopeného loukami a pastvinami, porostlými jetelem a šalvějí. Jeho rodný dům stál na samém kraji městečka a malý Aldridge trávil většinu času za městem v borovicových a piniových lesích, na rozdíl od většiny místních kluků, toužících po vymoženostech a marnivostech velkoměsta. Miloval lesy a louky, kopce a azurové nebe, prosvítající skrz větve vysokých borovic, noci pod širákem, při kterých dlouhé hodiny ležel s rukama za hlavou a pozoroval hvězdy. A snad už tehdy si poprvé položil otázku, kterou si položil snad každý z nás, kdo v noci

zbloudil pohledem na noční oblohu posetou hvězdami: “Je tam někde někdo?”

Odpověď na tuhle otázku začal Steven hledat velice záhy. Hvězdy ho fascinovaly stále intenzivněji a on se s přibývajícím věkem snažil o nich dozvědět co nejvíce. Po studiích na střední škole vyměnil amatérský dalekohled za vysokoškolskou studovnu a pravidelné návštěvy v observatořích, trvající většinou až do ranních hodin. Po absolvování vysoké školy vstoupil Aldridge do jednoho z vědeckých oddělení NASA. Toto oddělení podléhalo armádě. V té době to totiž byla armáda, kdo se nejintenzivněji zabýval problematikou mimozemských civilizací. Svou pílí a neúnavností se Aldridge stal velmi brzy jednou z předních kapacit ve svém oboru, takže se dalo říci, že udělal kariéru. Dosáhl hodnosti majora a ve věku třiceti let již vedl vlastní vědecký tým. Bylo jen málo lidí, kteří se mohli pochlubit takovými výsledky jako měl on.

Steven nebyl z těch, kteří dokážou určitý úsek přesprintovat a tak rychle dosáhnout výsledků. Spíše se podobal maratonci. Jeho tempo bylo stejnoměrné, pozvolné i když nikoliv pomalé, ale hlavně neutuchající a neslábnuocí. Podobal se řece. Razil si cestu s neústupnou a neutuchající houževnatostí a systematictostí. Dokázal pracovat měsíce takřka beze spánku a přitom být plný života a energie. Dokázal jít za problémy stejně vytrvale jako pstruh, který zdolává přeje, spěchaje někam daleko proti proudu, na místa tření. Steven Aldridge byl zkrátka velice úspěšný muž, kterému mohl leckdo závidět. Nebylo problému, kterého by se zalekl, nebylo překážky, kterou by nebyl ochoten překonat. Někde však byla přesto chybička, - v manželství.

Steven se už třetí měsíc učil ve své posteli probouzet sám. Loreen mu chyběla. Odešla, protože jak mu vysvětlila, když do přečpaného kufru směštnávala poslední zbytky prádla roztroušeného po ložnici, ve které sehráli poslední výstup svého manželství, byl na světě sám už dávno předtím, než ji potkal.

“Ty s nikým nežiješ, Stevene, říkala, v ruce svírajíc horní část

jeho pyžama, jsi jako loutkář, jen si mě půjčuješ na role, které právě probíráš. Copak to necítíš?" Loreen vtlačila pyžamo do kufru a Aldridge jen marně natáhl ruku. "Jako teď, vnímáš, co ti říkám? Ani teď nevnímáš! Zase tě zajímá něco jiného!" Vyběhla s kufrům do předsíně a tam prudce otevřela dveře ven. "Už nemůžu!"

Steven se zmohl jen na polohlasné: "Moje pyžamo!" Jeho naděje definitivně pohasly, když se ještě na krátko vchodové dveře otevřely, škvírou vlétla do předsíně horní polovina jeho pyžama a dveře se zase zavřely. Tím, jak se zdálo, skončilo Adridgeovo manželství. Ano, manželství se mu tak docela nevydařilo, i když to byla veliká láska, jak vždycky tvrdil.

2.

I v sedm hodin v podvečer Stevenův byt pohlcovalo úmorné vedro. Ventilace už jen odevzdaně a udýchaně pobrukovala. Potem zalitý Steven seděl nahý na anatomické židli, kterou si nastěhoval do koupelny do sprchového koutu a nechal na sebe téci studenou vodu, která na jeho kůži vytvářela malinkaté potůčky a zanechávala za sebou mokré cestičky. Konečně měl pocit, že je vedro trochu snesitelnější.

Poslední dobou se nějak necítil ve své kůži a měl pocit, že je to tím, že práce stojí na mrtvém bodě a podivný pocit kdesi uvnitř jeho těla je z toho, jak se snaží přesvědčit sám sebe o tom, že se přeci jen prokousává k nějakým dlouho očekávaným výsledkům.

Opakovaně se v poslední době ve vzpomínkách vracel na začátek února tohoto roku, kdy si ho pozval hlavní šéf jejich oddělení, Malcolm Ducch do své kanceláře a oznámil mu, že jeho tým hodlá přeřadit na jiný úkol. Steven takovou situaci nezažil od svého příchodu do NASA. Nebylo zvykem, aby jakýkoliv tým byl přeřazován na jiný úkol, aniž by alespoň vzdáleně dosáhl minimálních výsledků.

Od samého počátku to v něm vzbuzovalo nepříjemný pocit.

Ducch sídlil v odlehlejší části celého komplexu vědeckého střediska a Steven musel projít více než jeho polovinou, nežli mohl zaklepat na dveře jeho kanceláře. Zevnitř se ozval bručivý Malcolmův pokyn, aby vstoupil. Steven otevřel dveře a vešel.

Ducchova kancelář byla prostorná, avšak nikoliv veliká místnost. Stevena na ní vždy nejvíce uchvacoval pořádek, který v ní panoval a vždycky si vzpomněl na svůj byt, zavalený chaoticky se povalujícími věcmi. Po odchodu Loreen nazýval Steven v duchu svůj byt Babylónem svršků a stejně jako Babylon i jeho byt se neodvratně řítil k momentu zkázy.

Dřevěný, tmavý nábytek šéfovy kanceláře se vždycky lesknul, jakoby na něj nikdy nesedal prach, koberec s vysokým vlasem nejenže nebyl viditelně špinavý, ale dokonce nebyl ani nikterak zvlášť prošlapaný, i když bylo jasné, že se jedná o kousek, starý jistě přes dvacet let. V rozložitých, polštářovaných křeslech tentokráte Stevena neočekával jen Ducch, ale ještě jeden muž. Seděl k Stevenovi zády, takže z něj zpočátku uviděl jen prošedivělou řídnoucí kšticí, límeček obepínající mírně obtloustlý krk a ramena s výložkami plukovníka.

Když mu ho Ducch představoval, ukázalo se, že muž není zdaleka tak tlustý, jak Steven očekával, ani tak starý, jak to podle šedin vypadalo. Měl sice náznak druhé brady, ale spíš než nadbytečná kila to způsobovala nažehlená, perfektně čistá uniforma, pečlivě zapnutá i pod kravatou, což nebývalo u důstojníků, pohybujících se ve výzkumném středisku, obvyklé. Muži bylo kolem padesátky.

“Plukovníku, představuji vám Stevena Aldridge, Stevene, představuji vám plukovníka Baileyho”.

Podali si ruce. Plukovník měl důvěryhodný, pevný stisk. Když se mu při něm Steven zahleděl do malých, hluboko posazených očí, nabyl okamžitě dojmu, že je to muž silné vůle a dostatečně vybavený energií tuto vůli prosazovat. Přesto plukovník nepůso-

bil dojemem člověka neústupného nebo nepřístupného diskusi. V jeho tváři se dokonce zračilo i něco dobráckého.

“Rád vás poznávám, pane Aldridgi,” pronesl klidným, ale pevným hlasem plukovník a mírně se usmál.

“Možná jste již o mně a mé práci slyšel. Ostatně pro mě vaše práce také není zdaleka neznámým pojmem. Dokonce se musím přiznat, že jsou to právě výsledky vaší práce, co mě přivedlo za vámi.”

“Díky, plukovníku. Vaši práci jsem opravdu studoval s velkým zájmem a musím říci, že mi byla velkým přínosem.”

Plukovník Bailey skutečně nebyl jen tak někým. Dalo by se říci, že byl jakousi šedou eminencí “Sekce výzkumu mimozemských civilizací”. Měl za sebou autorství několika odborných knih, které Steven občas vídal na stolech svých kolegů, a bylo všeobecně známo, že již dříve, v době, kdy Bailey vyučoval na vysoké škole, na jeho přednáškách bylo vždy doslova nabito. Pro NASA pracoval Bialej již přes dvacet let a mohl směle říci, že u většiny významných projektů byl právě on tím, kdo je řídil.

Když se usadili v křeslech, Bailey položil na stůl objemný fascikl v temně modrých deskách.

“Půjdu rovnou k věci, jak už je mým zvykem,” pronesl a položil ruku na fascikl na stole a krátce se na něj zahleděl.

“Toto je zpráva o projektu, nazvaném “Ikarus” s kódovým označením I 757. Možná, že jste o něm již slyšel. Jsou to v podstatě výsledky pozorování a výzkumů, které provedla NASA v období 1978 až 1995 na observatoři Tarkus. Toto,” plukovník mírně poklepal rukou na temně modré desky, “je samozřejmě jen stručná, souhrnná zpráva, kterou jsem nechal vyhotovit speciálně pro vás. Jejím jediným smyslem je, uvést vás co nejrychleji do problematiky projektu Ikarus a seznámit vás co možná stručně s problémem, který se skrývá za zmíněným projektem a který bychom se v budoucnu měli, jak doufám, společně pokusit vyřešit.”

“Promiňte ale, jestli tomu rozumím a je-li projekt Ikarus to, co

myslím, jedná se v podstatě o revizi uzavřeného projektu. Nebo byl snad projekt znovu oživen?" Aldridge tuto otázku zřejmě pronesl příliš afektovaně, neboť plukovník jej ihned zarazil pokynem ruky:

"Projekt nebyl oživen, to je pravda, nebojte se ale, že bych z vás chtěl udělat pouhého kontrolora, pane Aldridgi. Takovou práci bych si rozhodně nedovolil zaneprazdňovat tak špičkový tým, jakým je ten váš. Je jasné, že jistou analýzu samozřejmě budete nucen provést. To, co však především chci, je, abyste s pomocí tohoto fasciklu a všeho co k němu patří správně a co nejdůkladněji pronikl do podstaty a smyslu projektu nového, který je pokračováním, či spíše nástupcem projektu Ikarus." Bailey se na Stevena usmál.

"Chápu, jak se asi cítíte, chápu i váš momentální a opodstatněný náhled na věc. Jako váš kolega velice dobře rozumím vaši rozmrzelosti nad situací, kdy po vás někdo chce, abyste přerušil svou současnou práci a přešel na jinou, u které máte navíc dojem, že vás do ní někdo nutí. Věřte mi, že jsem se rozhodl pro vás a váš tým, protože jsem přesvědčen, že jste podle mého názoru ten, kdo je nejvíce schopen do problému, obsaženému v těchto deskách, nejlépe a nejerudovaněji proniknout a také proto, že věřím, že vás práce na této problematice zaujme. Víte, já sám jsem od samého počátku věnoval celému projektu mimořádnou pozornost a vím, jakých výsledků během těch let tým pracující na projektu Ikarus dosáhl, ale zároveň jsem sto si představit, že studium těchto výsledků u nezaujatého člověka může vyvolávat něco podobného, jako dnes cítíte vy. Zvláště, máte-li informace, že se jedná o již uzavřený a řekněme "odstavený" projekt. Ale jsem přesvědčen, že v průběhu času, čím více se do problematiky ponoříte, tím více vás celá záležitost začne zajímat."

Plukovník pomalu přisunul modrý fascikl po naleštěné dubové desce stolu směrem k Stevenovi a zvedl se z křesla.

"Nabízím vám spolupráci na projektu, který podle mého názoru

může pro vás být opravdu velice zajímavý a svou problematikou velice blízký. Ozvěte se mi hned, jak to uznáte za vhodné". Plukovník povstal. Steven i Ducch se zvedli z křesel. Bailey jim oběma podal ruku a zamířil ke dveřím.

"Vidím na vás, pane Aldridgi, že byste mi chtěl již v této chvíli položit mnoho otázek, ale prosím, věrte, že není otázkou mé neochoty, že vám na ně dnes neodpovím. Prosím, prostudujte si tuto stručnou zprávu a pokud potom budete mít zájem položit mi nějaké otázky, vězte, že vám je rád zodpovím. Pánové, díky za váš čas!" pronesl a zmizel z kanceláře.

Steven chvíli pozoroval dveře, za kterými plukovník tak rychle zmizel, a pak pohlédl tázavě na Ducche.

"Nemám co dodat, Stevene, samozřejmě dostanete přiměřený čas na to, abyste mohl svůj současný projekt v klidu předat týmu, který sám vyberete. A samozřejmě je jen a jen na vašem rozhodnutí, které spolupracovníky si zvolíte pro práci na novém projektu. Je samozřejmé, že to může být celý váš současný tým. Tuto alternativu jsme předpokládali jako výchozí. K celé záležitosti vám mohu ještě prozradit, že NASA na tento projekt", Ducch poklepal na modré desky jako předtím Bailey, "kdysi uvolnila prostředky, jejichž rozsah a objem mě mírně řečeno udivil a dokonce si ani nejsem jist, že bych za své kariéry už zažil takový bohatý rozpočet. Já sám o projektu Ikarus mnoho nevím, ale jistě byl pro dřívější vedení NASA vysoce prioritní, jestliže mu byla věnována taková finanční podpora."

"Stevene, známe se už poměrně dlouho", Ducch se ke Stevenovi mírně naklonil, "takže si dovolím soukromě a důvěrně po-dotknout: Jestliže si vás vyžádal sám plukovník, rozhodně bych celou záležitost nepodceňoval. Možná, se opravdu jedná o uzavřený projekt, ale kdo ví?" Sebral desky se stolu, podal je Stevenovi a tajuplně se usmál.

"Mám takový dojem, že jste právě vykročil do jednoho z nejvyšších, ne-li přímo do toho nejvyššího patra své kariéry, Stevene.

Doufám, že mě ani tentokrát nezklamete a jak je vaším zvykem, budete i v tomto případě brát schody po dvou najednou!”

Po této větě se ocitl modrý fascikl definitivně ve Stevenově ruce a on v Ducchově doprovodu zamířil ke dveřím.

3

Steven se vytrhl ze vzpomínek a vrátil se do reality své koupelny a také k vyhaslému doutníku. Vypnul rozmrzele sprchu, osušil se a zamířil do obýváku. Když si navlékal župan, zavadil pohledem o modré desky s erbem a bílým nápisem Ikarus. Prostudoval již třetí svazek tohoto projektu. Byla to vlastně série záznamů a analýz pozorování oblasti hvězdné soustavy Alfy Centauri, tehdy velmi populární hvězdné soustavy.

Aldridge se zprávou o výsledcích projektu zabýval s důkladností sobě vlastní už dva a půl měsíce. Zpočátku se fakta s každým dnem studia skládala do obrazu, jenže ten zůstával pro Stevena stále jakoby zastřen mlhou. Vůbec nechápal proč, nebo co vede plukovníka Baileyho k tomu, aby projekt oživil, jak naznačil. V nekonečném sledu stránek pokrytých čísly, technickými údaji, nákresey a schémata, Aldridge nedovedl najít důvod, který vedl Baileyho k myšlence obnovení projektu. Ať už byly výsledky jakékoliv, nedávalo mu to smysl.

Projekt byl dle Aldridgova soudu zcela důvodně ukončen a stejně jako těm, kdož jej ukončili tehdy, i jemu se zdálo, že toto rozhodnutí bylo správné - pokud mu však Bailey nehodlal sdělit nějaká nová a převratná fakta, o čemž pochyboval. Ostatně to, že se s ním plukovník od jejich první schůzky u Ducche zkontaktoval pouze jednou, a to, že mu takřka beze slova předal druhý fascikl, v něm rozhodně nevyvolávalo pocit, že by se s projektem Ikarus dělo něco nového.

Pomalou, ale jistě, v něm dozrávalo rozhodnutí takzvaně “zatlačit na pilu” a pana plukovníka donutit k větší sdílnosti. Takhle si

připadal poněkud podvedený. Za celou tu dobu nedostal nic, co by pomohlo vlít trochu chuti do studia uzavřeného projektu "Ikarus". Na konci druhého svazku už byl z věčného čtení výsledků dost unavený ale stále doufal, že přijde něco, co ho povzbudí. Stačil by náznak. Místo toho mu byl lakonicky doručen třetí svazek. Bailey se tentokrát ani neobtěžoval mu jej předat osobně. Žádný komentář, žádný náznak budoucnosti, nic... studujte, pane Aldridgi, studujte.

Steven odvrátil zrak od desek, zapálil si nový doutník a šel si vařit kávu. U zrcadla na předsíni ho přepadl dojem, že ve svém bytě potkal podivuhodně zanedbaného chlapa a to ho přimělo najít holicí strojek, který se válel na telefonním stolku mezi ponožkami a zbytkem něčeho, co kdysi byla kytky v květináči. Došel do kuchyně, dal vařit vodu a začal se holit.

"Já ti zavolám, Bailey, a piš si, že budu chtít vědět, o co tu jde", říkal si v duchu, když si přejížděl strojkem po tváři. "Jinak s tím praštím"!

3 PŮLNOC

1

Loreen vypnula televizi. Chvilku prázdně hleděla do vyhaslé obrazovky a až pak si uvědomila, že vůbec netuší, o čem film byl. V místnosti se vznášela ležatá oblaka cigaretového kouře, která horký vzduch proměnil v takřka nedýchatelný šedivý polštář, pohupující se nad pohovkou. Mechanicky vstala a rozepla si blůzu u krku. Přešla pokoj a otevřela okno. Venku panovalo ticho.

Od doby, co od Adridgee odešla, bydlela v tomhle malém bytě, který jí půjčila Liff, kamarádka z dětství. Původně ho měla pronajmout nějaké dvojici novomanželů. Když se však dozvěděla o tom, že Loreen se odstěhovala od Stevena, pronájem zrušila a nenechala se od Loreen přesvědčit, že má kam jít.

Liff byla bezvadná. Patřila mezi lidi, kteří jsou příjemným partnerem i pro rozmluvy v období nečasu a starostí. Uměla poslouchat a nikdy nikomu nevnucovala své představy o tom, jak se má co dělat nebo řešit. Možná se to lidem, kteří ji tak dobře jako Loreen neznali, zdálo málo, ale ona to uměla ocenit a měla za to Liff ráda.

Ačkoliv se Loreen podařilo v poměrně krátké době byt při-

jemně zařídit podle svého a nic jí de facto nechybělo z toho, co po-třebovala, doléhal na ni často v pozdních hodinách pocit osamění. A ona skutečně byla sama.

Ne, že by se nenašel muž, který by o ni měl zájem, to naopak, ale spíše to bylo tím, že nebyla z těch, co tak lehko a rychle za-pomínají a také proto, že kdesi hluboko v jejím nitru žila ještě na-děje, že se jejich vztahy se Stevenem vyřeší jinak než rozvodem.

Odmítala uvěřit tomu, že po tolika letech se jejich citová pouta nadobro zpřetrhala. Zнала se se Stevenem od střední školy. On chodil o ročník výš a jejich láska a vzájemné porozumění tehdy bylo terčem obdivu nejednoho spolužáka.

Když se po ukončení studií vzali, vypadalo to dlouho, že jsou opravdu sehraný pár, který nebude mít vážnější problémy, jaké potkaly jiné obdobně vzniklé páry z jejich okolí. Jejich vztah se Stevenem se zdál takřka ideální, až na malou chybičku.

Během let, kdy Steven pracoval pro NASA a Loreen vedla vlast-ní právnickou firmu, věnoval Aldridge stále více času své práci, která se mu stala koníčkem. Začal zaplňovat byt stále rozleh-lejším a výkonnějším počítačovým vybavením, které potřeboval, aby se mohl své práci věnovat i doma. Dní a posléze hodin, které dříve trávili spolu na výletech a výpravách za uměním, ubývalo. A tak se čím dál tím více Loreen zdálo, že se se Stevenem od sebe vzdalují. A byla to zřejmě pravda. Obory, ve kterých praco-vali, se různily, společných témat ubývalo.

Bylo jasné, že Steven stále více a více času tráví ve svých úva-hách a plánech a místo toho, aby se ve vzácných chvílích volna věnoval jí, respektive jejich vztahu, odcházel kamsi do studoven a trávil zbylý čas prací a sáhodlouhými odbornými diskusemi s kolegy. Nekonečné hodiny vysedával u svého počítače, který Loreen začala nenávidět přímo úměrně času, který u něj Steven trávil.

V přechodných obdobích, kdy Loreen sama sobě vysvětlova-la, že Steven ty hodiny po práci, strávené s kolegy a prosezené

u počítače potřebuje k životu, se dokázala cítit relativně spokojeně a snad i vyrovnaně. Jenže ona klidná období se stále zkracovala a zkracovala.

Steven na její naléhání, aby své hodiny takto strávené zredukoval, reagoval většinou velmi neústupně a přesto, že se hádali zřídka, v těchto chvílích docházelo k hádkám o to prudším. Jakoby se v nich vzájemné rozpory celou tu dobu, kdy byli šťastní, kumulovaly, aby v oněch chvílích mohly vytrysknout na povrch co nejprudčeji.

Problémy rostly, nemizely a tak postupně a neodvratně nadešlo znovu období hádek. Takové cykly se pak opakovaly ve stále kratších intervalech a ať už jejich problémy pramenily jen z uvedených důvodů, nebo byly příčiny daleko hlubší a komplikovanější, neodvratně se přiblížil onen den, kdy to Loreen nevydržela a rozhodla se odejít.

Steven se jí v tom nepokusil zabránit. Snad to bylo zčásti pocitem ukřivděnosti, možná uraženosti. Oběma bylo v podstatě jasné, že jednájí nerozvázně a že existuje rozumné řešení krize, ve které se ocitli, ale zřejmě jakási dětinská hrdost tenkrát nedovolila ani jednomu ustoupit a tak se Loreen ocitla v bytě u Liff a Steven sám v opuštěné posteli jejich ložnice.

Doba, ve které se dětská hrdost postupně vytrácěla, plynula pomalu a přešla v čekání na první smířčí krok toho druhého. Loreen si jednu dobu myslela, že k bolestnému procesu, který u nich probíhal, možná nemuselo dojít, kdyby měli děti. Jenže Steven po dětech netoužil a jí bylo jasné proč. Možná se pletla a mohlo to s dětmi být ještě horší a bolestnější než bylo.

Nakonec dospěli ke kompromisu v podobě oddechového času. I když se v podstatě rozumně a v klidu dohodli, realizace jejího dočasného odchodu už tak klidná zdaleka nebyla. Bolely ji vzpomínky na tu chvíli. A bolest se vracela také pokaždé, kdy si na to vzpomněla. Steven na tom nebyl líp. Tím si byla jistá.

Telefonovali si, ale po vyřešení triviálních, běžných záležitostí

nastávalo zpravidla vyčkávané ticho, které nikam nevedlo. Steven ji často volal a často ji zval na večeři nebo do kina. Jenže nikdy asi nevzal s sebou dost rozvahy, v klidu mluvit o tom, co bude dál. Loreen mu v tom nepomohla. Nakonec on byl muž a bylo na něm, aby projevil zájem nejen pozváním do kina. U tohoto stavu věci zůstalo. Uběhly týdny, první měsíc, druhý, třetí.

Jakmile se Loreen zdálo, že kouř vyvanul a vzduch v pokoji se stal dýchatelem, zavřela okno. Pátý týden už vězela v úmorně nudném soudním případě, který se nekonečně vlekl, a co bylo nejhorší, nezdálo se, že by bylo vidět konce.

Jednalo se o spor dopravní firmy Atlas Trans s jinou, nově vzniklou firmou, kterou si založil pan Eduard Kopelson, bývalý spolumajitel této firmy. Problém vznikl tím, že si pan Kopelson nepřilíši legální cestou přetáhl zákazníky ze staré firmy do své nové. To se pochopitelně nelíbilo jeho bývalým kolegům a podali na něj žalobu. Bylo na Loreen, jako právníkovi, spor rozhodnout.

Případ se během těch několika týdnů natolik rozměnil do stovek výpovědí a prohlášení, že se z něj stalo klubko takřka nerozmotatelné. Finanční výlohy postižené firmy přitom narůstaly do rozměrů, které, jak se jí zdálo, už jistě převýšily ztrátu, která postiženému podniku vznikla díky neférovému činu jejího původního spolumajitele.

Loreen přešla k malému stolku v rohu místnosti, kde zpravidla pracovala a kde také stál její počítač. Rozsvítla lampičku. Unaveně se dotkla rozložených papírů na desce stolu, posadila se a zapnula počítač. Na zítřejší den si měla ještě něco připravit, ale když chvilku hleděla na popsané papíry před sebou, jen se odevzdaně opřela do židle, protřela si oči a zůstala strnule zírat před sebe. Začínalo jí být jasné, že ani přestávka u televize či další šálek kávy jí už nepomohou se soustředit na práci.

Vždycky, když byla nucena pracovat dlouho do noci, vzpomněla si na Stevena. Nebyla schopna nikdy pochopit, jak on mohl tak

systematicky a výkonně pracovat i pozdě v noci a to i po několik týdnů a v průměru spát jen tři hodiny denně. Ona byla po každé pracovní noci totálně rozhozená a trvalo dva nebo tři dny, než se její biorytmus vrátil do správných kolejí.

4 IKARŮV PÁD

1

Telefon ještě nestačil podruhé zazvonit, když jej Bailey zvedl.“

“Promiňte, pane plukovníku, tady Steven Aldridge. Právě jsem dočetl poslední svazek dokumentů, který jste mi dal. Nerad vás obtěžuji, ale slíbil jste mi, že mohu kdykoliv zavolat, až svazek dočtu, mohl bych s vámi mluvit co nejdříve?”

“Chcete snad naznačit, že ve vás ona záležitost vzbudila takovou zvědavost, že jste tak nedočkavý?”

“Hm, no abych přiznal, není to přesně řečeno.”

“Rozumím, pane Aldridgi, nemusíte nic říkat. Myslím, že vím, co vám tak vrtá v hlavě. Dobrá, navrhuji schůzku zítra v deset večer u mě. Adresu lehko zjistíte u slečny Dawningové, mé sekretářky. Budu vás očekávat.”

“Rozumím, pane, a ještě jednou se omlouvám.”

“V pořádku.” Plukovník zavěsil a chvíli hleděl na hodiny. Na jeho tváři se pomalu ale jistě rozprostřel spokojený úsměv. Potom

konečně zhasl lampu a zamířil do ložnice.

2

Steven prokličkoval davem, neustále proudícím po chodníku, a přešel ulici. Jeho BMW se tísnilo mezi dvěma dalšími auty tak, že se dotýkalo jejich nárazníků, což ho, mírně řečeno, rozladilo.

“Krucifix,” ulevil si a otevřel dveře vozu. Usadil se a vsunul klíčky do zapalování. Motor hladce naskočil. Zařadil zpátečku a sešlápl pomalu plyn. Vůz se mírně v zadní části nadzdvihl a blatník zaskřípěl. Přidal plyn. Modrý Rower za ním se pohnul.

“Ještě že nemá zabrzděno!” Přidal plyn. Rower se sice rozkymácel, ale pohyboval se. Stejným způsobem se Aldridge zbavil předního vozu a pak vyjel do ulice. Přesto, že bylo po deváté večer, byly ulice takřka neprůjezdné, takže většinou jel jen krokem a co chvíli řady aut stály a nepohybovaly se vůbec. Steven sice počítal s tím, že ho provoz na silnicích zdrží, ale přesto co chvíli pohlížel na hodinky.

Konečně se vymotal z hlavní třídy a odbočil na Mark Avenue, vedoucí do vilové oblasti kde plukovník Bailey bydlel, a silnice se uvolnila. Tady byl skoro sám, zaregistroval jen dva nebo tři vozy v protisměru. Sešlápl chutě plyn a vůz svižně zrychlil. Za náměstím, u Wilsonova pomníku, zahrnul vpravo a mezitím, co projížděl mezi prvními vilovými domy, vzpomínal na popis cesty, který mu dala Baileyho sekretářka a který se touto dobou nacházel někde v jeho kanceláři na stole, kde ho zapomněl. Naštěstí první ulice, kterou křižoval, byla 55 avenue, tedy ta s číslem, které si lehkou zapamatoval. Odbočil vpravo a minul mocný dub, který tu působil v poměru s ostatními mladými stromky jako obr mezi trpaslíky. Záhy odbočil znovu vpravo a začal počítat vily.

Jak mohl ve tmě zahlédnout, byly to vskutku velmi luxusní vily. Živé, vysoké ploty, bílé šterkované chodníčky a udržované stromky a keře před decentně osvětlenými schodišti už jen

dokreslovaly dojem ležérní elegance, se kterou byla většina z nich postavena. S trochou hořkosti si Aldridge vzpomněl na svůj neuklizený byt a věčně rozbitý výtah, který mu lezl na nervy.

“Čtrnáct, patnáct,” počítal ve tmě probleskující vilky. Odbočil vlevo do úzké uličky mezi vilami. Koutkem oka ještě stačil zahlédnout matně osvětlenou cedulku se jménem ulice a světlá vozu jedoucího za ním. Trochu ho to překvapilo, protože měl už notnou chvíli dojem, že je na silnici sám. Možná, že vůz vyjel z garáže některé vilky, uvažoval.

U třetí vily sjel k chodníku a zastavil. Pohlédl na číslo u branky, vypnul motor a vystoupil. Plukovníkova vila se nevymykala z honosnosti ostatních. Steven zamířil přes chodník k začátku cestičky, lemované živým plotem a vedoucí k vilce. Než na ni vkročil, krátce pohlédl na silnici, po které přijel. Auto, které předtím zahlédl, zmizelo. Zřejmě odbočilo a on si toho při hledání plukovníkovy vily nevšiml. Chodniček, který se mírně stácel, dělal udržovaný, nakrátko střižený trávník. Aldridge otevřel branku a vykročil po něm. Došel svižně k vilce, u vchodu se zastavil a zazvonil.

Zprvu předpokládal, že zaslechne zabzučení, nebo nějaký podobný zvuk, neklamně svědčící o elektronickém ovládní dveří, ale kupodivu se nestalo nic. Po chvílce váhavého čekání zazvonil znovu. Konečně se za dveřmi ozval nějaký šramot a jemu došlo, že je to zřejmě plukovník sám, kdo mu jde otevřít. Cvaknul zámek, dveře se pootevřely a Steven poznal, že se nemýlil. Bailey stál v setmělé, jen spoře osvětlené chodbě. Mohl ho jen matně identifikovat podle siluety, kterou vykreslovalo nažloutlé světlo, vycházející odněkud z nitra chodby za ním.

“Pojďte,” sykl plukovník naléhavě polohlasem. Bylo to trochu podivné uvítání. Aldridge nicméně poslušen naléhavosti výzvy spěšně vstoupil do chodby a tiše vyčkal, až plukovník zavře dveře. Teprve když cvaknul dvakrát zámek, a plukovník mu stiskl ruku, zaslechl jeho obvyklý hlas.

“Promiňte mi mou strohost v uvítání, mám své důvody proč nevystavovat příchozí zájmu svého okolí. Pojdte, prosím, dál.”

“Chápu,” odpověděl Steven i když po pravdě řečeno nechápal vůbec nic a vlastně si nedovedl ani představit jediný důvod proč by měl plukovník své návštěvy tajit okolnímu světu. Bailey jej vedl chodbou, ve které svítila jediná lampička a k tomu ještě její stínítko bylo posunuto tak, aby světlo dopadalo směrem ke dveřím jen málo. Zřejmě to udělal Bailey, když šel otevřít dveře, neboť nyní, když lampičku míjeli, stínítko jednoduchým, zdálo se, že navyklým pohybem narovnal. Ocitli se v příjemné čtvercové vstupní hale, jejíž dominantou byl veliký, asi tak dva metry vysoký fíkus s bohatstvím kopinatých listů. Na zemi ležel tmavý, kožešinový koberec bez vzoru. Dva rohy haly zabírala starodávná rozložitá křesla, mezi nimiž stálo skříňové akvárium. Stěny pokrývalo množství obrazů, spoře osvětlených paprsky zářivky z akvária. Podél levé stěny stoupaly dřevěné masívní schody, vedoucí do patra. K nim nyní zamířili.

“Jistě je vám, pane Aldridgi, na první pohled jasné, že si na novodobý bytový styl nepotrpím.” Bailey mu pokynul, aby šel první do schodů.

“Abych pravdu řekl, věřím tomu, co se léta osvědčilo a uchoválo si kvalitu. Tohle,” pokynul rukou přes zábradlí schodiště směrem k obrazům v hale pod nimi, “jsou originály, včetně koberce. Žádné napodobeniny. Možná se divíte, ale nejsou to žádní velcí mistři, takže možné spekulace o mých závratných příjmech směle opusťte, je to jen pečlivě udržované průměrně cenné dědictví.”

Při těchto slovech vyšli do patra a krátkou chodbou vstoupili do Baileyho pracovny. Pokud se dalo říci, že hala dole na Stevena působila příjemně, pak o pracovně to platilo dvojnásob. Rozsáhlé knihovny z masívního, tmavého, lakovaného dřeva zakrývaly dvě protilehlé stěny až ke stropu a třetí stěnu skoro celou zabírala historická mapa světa v tlustém zlaceném rámu, jaké byl Steven zvyklý vídat jen v muzeích. Pod oknem, zakrývaným nyní těžkým

ořechově hnědým závěsem, stál pracovní stůl

s křeslem. Stůl i křeslo, jak se zdálo, patřily k oběma knihovnám, neboť byly taktéž z temného, lakovaného dřeva. Lampa s ozdobným stínítkem osvětlovala množství složek a několik rozervěných knih, které plukovník právě studoval. Před stolem, mírně stranou, stál pár křeslíků s kulatým stolem. Naproti stolu pak zahlédl řadu nízkých skříněk s proskleným příručním barem, hifi aparaturu a mosazné historické hodiny. Celá pracovna působila starodávným útulným dojmem, vzbuzujícím poklid

a vyrovnanost. Bailey vyběhl Stevena pokynem ruky, aby se posadil.

“Mohu vám nabídnout něco k pití?” zeptal se a aniž by čekal na odpověď, zamířil k baru.

“Děkuji, plukovníku, snad trošku skotské, čisté.” Skleničky cinkly, když je Bailey vyndával z baru. Nalil do každé z nich trochu medově zbarvené tekutiny, postavil láhev na kulatý stůl mezi ně a když mu nalitou sklenku podával, řekl:

“Mimochodem, tohle je taky jedna z věcí, jejíž kvalita obstála v běhu staletí a kterou mám docela rád.”

Steven se zmožil jen na chabý úsměv.

“Hm, pane Aldridgi, zdá se, že nadešel čas sdělit vám některé informace. Buďte bez obav, k tomu se dostaneme. Nejprve bych však rád věděl, co vás vyburcovalo k tomu, abyste mě navštívil - na zdraví!” Přitukl si. Plukovník krátce upil, postavil sklenku na stůl a sepnul ruce v soustředěném gestu, jakoby se chystal poslouchat přednášku. Steven si musel přiznat, že mu doušek silné a dobré skotské přišel vhod.

“Víte, plukovníku, prostudoval jsem pečlivě všechno, co jste mi nechal poslat,” to nechal poslat Aldridge mírně zdůraznil, “a pokud mi nehodláte sdělit o projektu Ikarus víc, chtěl jsem vás požádat, abyste mě z projektu uvolnil.” Steven dopil zbytek tekutiny ze sklenky a v duchu děkoval, že mu plukovník skotskou nabídl. Nebylo to pro něj rozhodně lehké takhle rázně vyjádřit,

co si o projektu Ikarus myslel. Napjatě pohlédl na plukovníka.

Ten, jak se zdálo nebyl jeho rázným prohlášením ani trochu vyveden z míry. Naopak. Spíše to vypadalo, že se baví a do detailu ví, jak se Steven právě cítí, protože se mírně pousmál a s němou otázkou přiklonil hrdlo láhve k jeho prázdné sklenici. Steven neprotestoval.

“Pane Aldridgi,” skotská příjemně zabublala a vytvořila nakrátko ve sklence vír, “dovolte mi vám položit několik otázek dříve, než vám na tohle odpovím. Prosím, ať už se vám smysl mých dotazů bude zdát sebepodivnější, snažte se mi na ně odpovědět co nejpoctivěji. Souhlasíte?”

Aldridge jenom rozpačitě přikývnul. Do této chvíle se domníval, že si dovede představit jakoukoliv plukovníkovu reakci na jeho prohlášení, ale tohle ho mírně řečeno překvapilo. Bailey klidně upil ze své sklenice, pak sepnul znovu ruce a uvelebil se v křesle.

“Pracujete už řadu let pro NASA, není podstatné kolik přesně, ale dá se říci, že již dobře znáte, jaké poměry a jaké pracovní vztahy v různých odděleních panují. Je tomu tak?”

“No, netroufl bych si použít výrazu dobře znám, ale snad by se dalo říci, že jsem tam už ledaco zažil.”

“Dobrá,” pokračoval plukovník, “Jste velice úspěšný, uznávaný a respektovaný vědecký pracovník. Byl jste někdy v průběhu svého působení v NASA okolím donucen svou prací, řekněme, neprozrazovat před svými kolegy?”

“Promiňte, asi vám teď tak docela nerozumím!”

“Pane Aldridgi, nehleďte, prosím, za těmito otázkami žádné skryté významy.”

Steven se zmateně rozhlédl po pracovně. Jak to tak vypadalo, tenhle večer ho Bailey nepřestane překvapovat. Co ho ještě čeká?

“Myslím, že ne, ne, před nikým nic neskrývám, nemám přeci důvod,” odpověděl zmateně.

“Jistě, samozřejmě,” uklidňoval ho Bailey. “Nemáte důvod se

znepokojoval. Jsou to jen teoretické otázky. Mohu pokračovat?"

"Ano,"

"Myslíte si, že jste člověk, který na sebe svým neuvědomělým jednáním upoutává pozornost, když se v jeho pracovním životě něco radikálně změní? Řekněme něco, jako je přerazení na jiný úkol."

"Já nevím, proboha, plukovníku, nerozumím vaší otázce, chováte se stejným způsobem při jakémkoliv úkolu, tohle je nějaký test, nebo o čem jde?" Bailey se jeho evidentně vrůstajícím rozhořčením jen usmál. Pozvednul svou sklenku a vybědnil tak i Stevena.

"Pane Aldridgi, prosím, buďte klidný. Rozhodně vás tu nepodrobují žádnému testu. Prosím," plukovník zadržel jeho otázku dříve než mohl vůbec otevřít ústa.

"Vydržte to ještě chvíli. Jste dobrý, přesněji řečeno pozorný řidič?"

"Jak to souvisí s mojí prací?" Aldridgův údiv a podráždění ještě vzrostlo. Začínal mít pocit, že je to všechno jen plukovníkova samolibá zábava.

"Nijak, je to jen takový dotaz."

"Snad ano, myslím že ano." Nutil se do klidné odpovědi.

"Myslíte si, že máte dobrou obrazovou paměť?"

"Ovšem! Prodělal jsem mnoho testů, takže -"

"Takže, když, řekněme, něco vidíte vícekrát za sebou, jste pak i s odstupem času schopni to bezpečně identifikovat?"

"Jistě, o tom snad princip obrazové paměti je."

"Ovšem, ale jak se říká, bez cviku není mistra, že?"

"Nechápu!" Zbytky Aldridgovy trpělivosti docházely nebezpečně rychle.

"Myslím to tak, že vaše obrazová paměť trošku zlenivěla, jinak byste si jistě musel všimnout, že vás už pár dní sleduje modrý Ford Escort, včetně dnešního večera."

Aldridge jen němě pootevřel ústa. Následovala dlouhá chvíle trapného ticha, ve které se Steven zběsile snažil dát si dohro-

mady sled položených otázek, pochopit jejich smysl a uvést do souvislosti s posledním Baileyho prohlášením. Místo odpovědi ho instinkt donutil sáhnout po sklenici na stole před ním a jedním velkým lokem vyprázdnit její obsah.

“Plukovníku,” pronesl pomalu, “byl byste tak laskav a prozradil mi o čem to vlastně mluvíte? Položil jste mi řadu otázek, jejichž význam nebo spojitost nejsem schopen pochopit a teď se mi snažíte asi říci, že mě někdo sleduje.”

Plukovník chvíli mlčel, snad proto, aby se Steven sám pokusil sesumírovat význam toho, co právě řekl, a pak odpověděl:

“Otázky, které jsem vám položil, mají jediný účel. Ověřit, zda si vy sám uvědomujete, jaké informace svým chováním poskytujete nejbližšímu okolí. Já jsem toto pozorování provedl. Nikoliv však sám, ale pracovníci z oddělení vnitřní sekce. Považoval jsem za velice důležité zjistit si o vás tyto informace. Vlastně se musím přiznat, že už jsem si je spíše jen kontrolně ověřoval. Víte, pane Aldridgi, zajímám se o vás již poměrně dlouho a vyžádat si vás na projekt Ikarus, nebylo nikterak náhodné, nebo uspěchané rozhodnutí.”

“Moment, plukovníku,” přerušil ho Aldridge, “nějak jste mi neodpověděl, nebo spíše nevysvětlil, proč mě dáváte sledovat?” Plukovník neodpověděl, jen se na chvíli zamyšleně zahleděl na malou skříňku na svém pracovním stole. Pak se zvedl a přinesl si ji zpět do křesla. Když ji otevřel, z krabičky zavoněl poctivý doutníkový tabák.

“Pokud vím, holdujete stejně jako já téhle neřesti, nabídněte si!” Počkal, až si vybere a když mu zapálil, vyndal také jeden dlouhý doutník a labužnický k němu přivoněl.

“Stevene, mohu vám tak říkat?” začal a konečně si zapálil. Vyfoukl nad hlavu oblak modrého kouře a pokračoval:

“Víte, existují věci, které v NASA neví příliš mnoho lidí. Přesněji řečeno, jedná se jen o několik mých velice blízkých kolegů a bohužel i několik lidí, kteří se k těmto přísně utajovaným informacím

nikdy neměli dostat. Nyní se tento malý “kroužek” rozroste o vás. Když jsem se rozhodl vás vybrat do projektu Ikarus, stal jste se adeptem na nového nositele onoho tajemství. Jak doufám, je to pro vás už dostatečně vysvětlující důvod k tomu, abych o vás projevoval, řekněme, neobvyklý druh zájmu. Faktem je, že vás začali sledovat i jiní lidé nežli já. Mám na mysli právě tu skupinku lidí, kteří o celé záležitosti neměli vědět. Jejich přítomnost symbolizuje zmíněný modrý Ford. A ačkoliv jsem s tím počítal, netušil jsem, že se na vás přilepí tak důkladně. Věřil jsem, že jim zadáte důvod, až tou dnešní schůzkou.”

“Moment, plukovníku. Jak jste mohl předpokládat, že vás budu chtít navštívit?” Plukovník se tajuplně usmál.

“Mně se zdá, že jsem dělal co se dalo, abych vás těmi nudnými fascikly k tomu vybudil a předpokládal jsem, že asi nebudete chtít někomu házet práci na hlavu na tak oficiálním místě, jako jsou kanceláře NASA, kde není nic dlouho tajemstvím. Zvláště, když to mělo být poprvé ve vaší kariéře. Teď je vám asi také jasné, jak jsem se musel bavit, když jste to na mě vyhrknul a posiloval se přitom skotskou.”

Aldridge zaplavil poněkud nepříjemný pocit, že je tu za blbce.

“Nic ve zlém,” usmál se plukovník a pozvedl sklenku, aby si s ním připil na usmířenou. Ťukli si a Stevenovi se po doušku silně skotské ulevilo.

“Vlastně jste právě absolvoval první část přijímacího řízení, smím-li to tak říci. Do druhé části bude důležité naučit vás právě oné sebekontroly nad tím, co o sobě prozrazujete, aniž byste si to uvědomoval. Ale k tomu se dostaneme.”

“Takže projekt Ikarus...” nedořekl Steven. Plukovník kývl a pokračoval:

“Projekt Ikarus je opravdu uzavřený projekt. Oživil jsem jej jen kvůli vám a jisté části vedení NASA, jako zástěrku pro to, abych si vás mohl oficiálně vzít pod své vedení. Doufal jsem však, že poslouží k zamlžení naší spolupráce podstatně účinněji. Věřil

jsem, že zájem o vás se strany našich protihráčů víceméně pohasne, když zjistí, že se opravdu zabýváte jen těmi fascikly. Co se dá dělat - ”

Plukovník chvíli nechal Stevena, aby si urovnal v hlavě, co mu řekl, a pak opět pokračoval:

“Vy jste se vždycky zajímal o mimozemské civilizace, vidíte, je čas, aby vaše touha po poznání byla konečně ukojena seriózními fakty a informacemi.”

3

Když Steven opouštěl vilu plukovníka Baileyho, zdálo se mu, že od chvíle kdy do ní vkročil, uplynulo několik let. Informace, které se dozvěděl, byly naprosto překvapující a ohromující. Podle nich skutečně došlo k tomu, že se lidstvo, i když nepřímo, setkalo s jinou civilizací. Bylo mu jasné, že musí nazírání na mnoho věcí okolo sebe změnit. A od základů.

Jak mu Bailey sdělil, byly v roce 1978 objeveny stopy po havárii kosmického plavidla a fragmenty, které z plavidla zůstaly. Mimozemští kosmonauté, snad tým vědců, nebo možná průzkumníků, nebyl nikdy objeven, ale našly se trosky některých zařízení, která se odborníkům z NASA, pod tehdejším vedením Baileyho a důstojníka jménem Dansten, podařilo zajistit. Nalezené trosky byly přísně střeženy a přístup k místu havárie mělo jen několik vybraných, významných odborníků. Celá událost i všechno, co NASA od té chvíle začala podnikat, se pochopitelně tajilo s maximální důkladností.

Rozsah vědomostí mimozemšťanů, který se dal dle vyspělosti nalezené techniky odhadnout, byl ohromující. I když se snad dalo říci, že v lecčems se směry vědeckého rozvoje neznámých návštěvníků ubíraly podobným směrem jako ty naše.

Po převezení většiny nalezeného mimozemského vybavení do tajného výzkumného střediska NASA, bylo místo ztroskotání ne-

známého vesmírného plavidla zamaskováno tak, aby jej nebylo možné najít.

V laboratoři pak bylo provedeno mnoho testů s dovezeným zařízením a ačkoliv bylo konstruováno z mnoha materiálů nám naprosto neznámých, v roce 1993 se podařilo pomocí náhrady těchto materiálů sestavit primitivní, ale funkční repliky některých zařízení mimozemšťanů.

Rozbor získaných materiálů a trosk zařízení pokračoval nerušeně až do počátku tohoto roku. Události z jara však vrhly na hladký průběh celého výzkumu stín.

Dansten, plukovník, který spolu s Baileym kontroloval a společně řídil celý projekt, jednoho večera zazvonil Baileymu a naléhavě ho žádal, aby s ním mohl mluvit v soukromí. Nechtěl mu však do telefonu říct více, než že se to týká výzkumu mimozemské základny. Na schůzku v Baileyho vile však Dansten už nedorazil. Zemřel při nehodě, nedaleko místa kde Bailey bydlel, když ho po tajupném

telefonátu jel navštívit.

Cestou z plukovníkova bytu Steven prošel po cestičce, vinoucí se mezi trávníkem a zastavil se mezi živými keři, tvořícími plot okolo pozemku vilky. Nežli vykročil ze stínu, který plot vrhal, opatrně se vyklonil a nenápadně se rozhlédl. Ulice byla tichá a prázdná, jen spoře osvětlená malými vilovými lampičkami. Nikde nezahlédl modrý ford. Pocítil tak trochu zklamání a zároveň si uvědomil, že od této návštěvy se jeho život navždycky změnil. Vybavila se mu plukovníkova slova:

“Nezapomeňte! Od nynějška už nikde nejste sám. Mějte oči dokořán!”

Přešel chodník a odemkl dveře auta. Nasedl a než nastartoval, sáhl do kapsy, vyndal pomuchlanou krabičku cigaret a zapálil si. Vdechl kouř a nastartoval. Po několika minutách jízdy odbočil z 55 avenue na hlavní silnici do centra. Ulice teď byly takřka prázdné a Aldridge mohl chvílemi pozorovat nezadržitelně se blížící

východ slunce. Do svého bytu dorazil v pět ráno. Ačkoliv to zdaleka nebylo poprvé, co ponocoval tak dlouho, pocítil nezměrnou únavu. Svlékl se a svalil se do postele. Jenže spánek nepřicházel. Hlavou mu vířilo tisíce myšlenek, které nedokázal zaplašit. Snad hodinu se ještě převaloval s boku na bok, než usnul.

Probudil se s nepříjemným pocitem, že prožil neuvěřitelný sen, ve kterém mu někdo převrátil život naruby. Po pravdě řečeno, to tak vlastně bylo. Když si to uvědomil, pocítil nával včerejší únavy. Pomalu odešel do koupelny a před zrcadlem na sebe chvíli hleděl. Když dokončil odbytou ranní hygienu, vydal se vařit kávu. Problém nastal s hrnkem, neboť jak se zdálo, čisté už došly.

“Zdá se, že tu budu muset konečně trochu uklidit,” uvažoval nahlas. Vyškrábal uschlý lógr z prvního hrnku, který mu přišel pod ruku, vypláchnul ho teplou vodou a nasypal do něj kávu. Voda v elektrické konvici byla hned horká a tak nemusel dlouho čekat.

S kouřící voňavou kávu odešel do obývacího pokoje a zastavil se u okna. Při pohledu na New York uvažoval o tom, co podnikne dál. Bailey chtěl, aby pokračoval na Ikarovi a dělal všechno stejně, jako doposud. Jenže to nešlo. Stal se teď ostře sledovanou osobou. Když o tom do důsledku přemýšlel, náhle si uvědomil, že i Loreen bude zanedlouho na listině sledovaných. Možná už byla. Vyděsilo ho to. Prvním impulzem bylo zavolat jí, ale okamžitě si nařídil nikam nevolat. Nejlepší bude nechat věci tak jak jsou.

Před očima mu defilovali kolegové a lidi z práce. Snažil se v duchu odhadnout, kdo z nich je najatý k tomu, aby ho špehoval. Pak se pokoušel vybavit si lidi, kteří se mu v poslední době nelíbili. Muž, který do něj vrazil v obchodě, muž čtoucí na lavičce před jeho domem.

“Proboha, je to jako paranoia,” napadlo ho. Protřel si oči a usrknul kávu, když vtom zazvonil telefon. Odložil kávu.

“Aldridge,” řekl a v té chvíli si uvědomil, že touhle dobou už bývá pár hodin v práci.

“Nazdar Stevenel!” Byl to Andy.

“Kde vězíš? Chtěl jsi dneska probrat ta měření.”

“Jo, jo.” Aldridge si jen stěží srovnával myšlenky v hlavě.

“Promiň, ale dneska to nestihnu, odložíme to na zítra, Andy. Ještě něco musím dodělat,” zalhal a v duchu si oddechl, když Andy souhlasil a na nic se neptal.

“Tak zítra!”

Aldridge zavěsil telefon a uchopil šálek s kávou. Když do něj pohlédl, neubráníl se myšlence, že jeho budoucnost teď bude možná stejně černá, jako ta káva.

5 UTAJENÝ NEKLID

1

Úředník za přepážkou byl postarší muž. Na nose měl brýle s tlustými skly. Loreen se zdálo, že formulář vyplňuje nekonečně dlouho. Pak ji ale napadlo, že je to tím, že na něj pořádně nevidí. Konečně úředník skončil s vyplňováním a prosunul formulář směrem k ní, malým výřezem ve skle.

“Tady to podepište,” ukázal kostrbatým prstem. Loreen podepsala formulář a ve výrezu se ocitly bankovky. Tento měsíc byla už podruhé nucena vybrat peníze. Nějak se zase nevešla do rozpočtu. I když se snažila trochu šetřit, stejně to nevyšlo. Sáhla po bankovkách a zasunula je do peněženky. Když brala za dveře východu, zarazil ji hlas za ní.

“Madam, počkejte!” Otočila se a spatřila muže, který k ní spěchal a držel něco v levé ruce. Když k ní došel, zjistila, že je to sto-dolarová bankovka.

“Promiňte, ale zřejmě vám vypadla, když jste si brala u pře-

pážky peníze." Podával jí stodolarovku a usmíval se. Jak Loreen odhadovala, bylo mu tak necelých čtyřicet. Měl štíhlou sportovní postavu, tmavé vlasy a plnovous.

"Díky," odpověděla trochu zaskočeně. "Taková poctivost se už moc nevidí."

"Asi máte pravdu. Doufám, že jsem udělal něco pro to, abyste to do budoucna viděla trochu optimističtěji" odpověděl a usmál se. Působil docela příjemně.

"Naschledanou." Otočil se a vrátil se do fronty, k jedné z přepážek.

Loreen vyšla z banky a zamířila do své kanceláře. Dnes ji čekala hromada práce, ostatně jako takřka každý jiný den. Před polednem se měl zastavit zástupce firmy, které pomáhala domoci se práv, pan Smith. Po dlouhém přemlouvání svolila, že s ním půjde na oběd, aby, jak řekl, tu nepříjemnou práci nařídili příjemným zážitkem z dobrého jídla. Upřímně řečeno, k obědu s tím člověkem ji přimělo i pomyšlení, že se po čase zase nají bez toho, aby myla špinavé nádoby.

Prošla 8. avenue a zabočila kolem obchodního střediska do Wilhelmovy. Tady bylo vždycky rušno. Dav lidí neustále proudil do obchodního střediska a další dav lidí z něj vycházel. Za unavujícího se vyhýbání protijdoucím lidem se konečně dostala až před budovu, kde byla její kancelář. Vystoupila po několika schodech a senzory jí otevřely dvojité prosklené dveře.

Budova byla zrenovovaná stavba z konce devatenáctého století, jakých už v NewYorku zůstalo jen málo. Podlaha rozlehlé vstupní haly byla z mramoru, jak tomu bývá u historických budov tohoto typu a na straně proti vchodu přecházela do dvou točitých schodišť s mohutným sloupovým zábradlím. Stěny byly z leštěných bloků podobného mramoru jako podlaha. Strop bohatě zdobený žebrováním, bíle vymalovaný. Vzezření spíše připomínalo interiér banky než úřadu.

Loreen vyšla po schodech a dala se širokou chodbou vpravo.

Cestou potkala několik kolegů, kteří většinou nesli složky s rozpracovanými případy. Došla ke dveřím své kanceláře a otevřela.

“Nazdar Loreen,” zdravila ji s úsměvem Suzan, její kolegyně, se kterou už pár let spolupracovala.

“Volal pan Smith, jestli ten oběd platí, ten se na tebe nějak těší!” Loreen se nakysle usmála.

“Neměj starost, je to jen obchodní jednání. Ostatně, než mě přiměl jít na ten oběd, dalo mu to dost práce. Takže -”

“Ale je docela fešák,” odpověděla laškovně Suzan.

“Stačí říct a můžeš na ten oběd jít místo mě.” Suzan nechala její nabídku bez odpovědi a místo toho jí položila na stůl došlou poštu.

“Chceš kafe?” utrousila, když vycházela z kanceláře.

“Díky!” zavolala za ní Loreen. Zapnula počítač a než systém naběhnul, zapálila si první cigaretu. Pošta se jako obvykle skládala z odpovědí na její žádosti o různá prošetření, týkajících se aktuálních případů. Spěšně je pročtla.

“Tady máš to kafe,” podávala jí Suzan kouřící šálek kávy.

“Doufám, že ti pošta nalila elán do žil,” usmívala se, “Nebo snad jako obvykle?”

“Kde bereš tu energii takhle po ránu? Závidím ti,” postěžovala si Loreen. “Poslední dobou jsem utahaná, sotva otevřu tyhle dveře.” Ukázala hlavou ke vstupním dveřím do kanceláře. “Asi bych měla na pár dní vysadit. Ale copak to jde? Vždyť to vidíš. Někdy si říkám, jestli je tohle to pravé, u čeho mám prošustrovat zbytek mládí.”

“Jakýpak mládí!” smála se Suzan sedíc už u svého počítače. “Ale orazit by sis teda měla! Tak mě napadá, kdy jsi měla naposledy dovolenou?”

“V minulém století,” utrousila sarkasticky Loreen. Prsty přejela po klávesnici a otevřela poznámky s firmou, kterou zastupoval pan Smith.

Suzan byla dobrá kolegyně. Loreen sice nikdy nepochopila

jak to dělá, že je pořád tak čilá a svěží, ale nabyla přesvědčení, že to má prostě vrozené. Nic logičtějšího jí nenapadlo. Přestože Suzan byla stejně stará jako ona a stejně jako ona před nedlouhou dobou pohřbila vztah s mužem, kterého milovala skoro osm let, byla plná energie. Sršela z ní každé ráno a občas se stalo, že trocha té energie přešla i do Loreen. Suzan jí zkrátka dodávala energii, když už se jí zdálo, že je totálně vybitá. Navíc byla Suzan bystrá a pečlivá, což u spolupracovnice byly vlastnosti veledůležité.

Kupodivu se Loreen docela s chutí zabrala do práce, ze které ji před dvanáctou vytrhl pan Smith, který radostně vkročil do kanceláře. Loreen na něj docela zapomněla.

Smith byl skoro padesátník. Dalo se říci, že byl opravdu mužem v nejlepších letech. Byl vysoký a štíhlý, s mírně prošedivělými vlasy na skráních. Ale byl ten typ, kterým to takzvaně sedne. Choval se velmi přirozeně a nenuceně, což bylo příjemné. Markantně se tím odlišoval od naprosté většiny mužů, které ve svém pracovním okolí potkávala. Zřejmě trávil dost času v soláriu, nebo někde na pláži, protože měl silně opálenou pleť do temně hnědého odstínu. V kombinaci s tmavými vlasy to budilo dojem temperamentnosti a vitality, jakou mívají muži jižních národností. Když jí podával ruku, zahlédla za ním, jak se jí Suzan pošklebuje, schovaná za monitorem počítače.

“Doufám, paní Aldridgová, že jste si to s tím obědem nerozmyslela.”

“Ale ne.” Vpodstatě můžeme hned vyrazit. Jen si zazálohuji práci. Zadala příkaz na klávesnici a počítač tiše zacvrkal.

“Na co máte chuť?” Chtěl vědět Smith. “Vyhovovala by vám mexická kuchyně? Na dvanácté je příjemná restaurace. Občas se tam zastavím a můžu říci, že vaří báječně.”

“Prima,” omezila se Loreen na lakonickou odpověď, ale Smitha to rozhodně nevyvedlo z rovnováhy. Zařadila šanony do skříně a otočila se k němu.

“Hotovo, můžeme jít.”

Polední vedro zaplavilo ulice. V kanceláři, kde byla klimatizace, na ně Loreen zapomněla. Horký, nehnutý vzduch ji obalil jako nahřátá deka, přestože na sobě měla jen lehké hedvábné šaty. Vykročili ke konci ulice a na rohu odbočili. Po chvilce se dostali do 12 avenue a po několika minutách došli k restauraci. Vchod byl honosně zdobený, v mexických barvách a v průčelí měl reliéf dvojsmyslně

se usmívajícího kuchaře s velkým sombrérem a mohutným knírem.

Smith Loreen přidržel dveře a když se mu vyhýbala, aby mohla vejít, měla dojem, že se jí nenápadně snaží nahlédnout do výstřihu.

Interier restaurace byl nad očekávání příjemný. Stolky s temně zelenými ubrusy byly umístěny do dřevěných boxů. Každý ta-kový box měl vlastní malou lampičku uprostřed nad stolem. Byla tu cítit příjemná, nenásilná vůně jídla a koření. Tichá hudba dotvářela klidnou až intimní atmosféru restaurace. Několik stolků bylo volných.

Jakmile se ocitli uvnitř, ujal se jich tmavovlasý čiperný číšník.

“Máme tu zamluvený stůl na jméno Smith.”

“Samozřejmě, pojdte prosím dál, pane Smithe.” Číšník úslužně kývnul a vybídl je, aby ho následovali. Dovedl je ke stolu až skoro v rohu místnosti.

“Prosím,” uklonil se a odešel.

Smith galantně přisunul Loreen židli. Když se posadili, byl už u nich číšník znovu a podával jim temně zelené desky s jídelníčkem.

“Budete si přát před jídlem aperitiv?” Smith vzhlédl od jídelníčku. Zavrtěla odmítavě hlavou a on udělal podobné gesto na číšníka. Objednali si džus.

“Máte pravdu, drahá paní Aldridgová. Alkohol v poledne není dobrý nápad. Zamlžuje to myšlení a ...” Loreen zvedla oči od

jídelničku a dlouze se na něj zadívala.

“Pane Smithe,”

“Prosím, říkejte mi Jacku.” řekl a zatvářil se tak, jak se domníval že je to roztomilé.

Pochopila, že pan Smith zřejmě patří k těm, co si myslí, že přijme-li žena pozvání na společný oběd, projeví tím přízeň mužovu koketování. Okamžitě jí napadlo udělat těmto jeho domněnkám rázný konec, ale pak si řekla, že si nebude kazit oběd. Nakonec to tak trochu mohla předpokládat, jelikož pan Smith svůj zájem projevoval už od jejich prvního setkání. Po krátkém zaváhání svolila.

“Dobře, Jacku,” odpověděla.

Smith se okamžitě rozzářil. Když se od ní konečně odtrhl pohledem, dvorně pronesl:

“Doporučuji vám Pikantní, mexické hovězí. Jsou to skvěle upravené kousky hovězího s paprikami a pomeranči, vynikající. Jemná smetanová omáčka, koření... a k tomu samozřejmě ostrý, zeleninový salát. Opravdu výborné, nebál bych se říci vysoce pikantní.” Slovu pikantní dal zvláštní přízvuk a udělal tajnůstkářskou grimasu. Loreen se tomu jeho průhlednému snažení musela usmát.

“Dobrá, ať je po vašem, Jacku.” Smith byl na vrcholu blaha. Když objednával, vyžádal si u číšníka popelník. To Loreen oceňila, neboť už měla na cigaretu chuť. Jakmile se ocitl popelník na stole, vyndala z kabelky cigarety a zapalovač. Smith jí s dovolením připálil.

“Je to zlovyk, ale ve vašem případě elegantní.”

Jelikož na jídlo dlouho nečekali, nebyl Smithovi dopřán dlouhý prostor pro další dobytelské snahy. Nutno přiznat, že jídlo bylo opravdu vynikající. Při kávě už Loreen další hovor stočila na pracovní téma. Kupodivu se “Jack” již nepokusil o další “sbližovací” manévry a konstruktivně probrali poměrně velkou část problémů, spojených se zájmy poškozené firmy, kterou zastupoval. Když se

před budovou její firmy loučili, neopomněl jí Smith poděkovat.

“Děkuji vám za skvělou společnost, paní Aldridgeová. Byl to velice příjemný zážitek. Doufám, že se mi někdy opět poštěstí si to zopakovat.”

Loreen tuto poklonu nekomentovala. Smith jí s mírnou úklonou políbil galantně ruku a rozloučil se. Bylo jí jasné, že kromě projevu galantnosti to pro něj byla příležitost, zatoulat se nepozorovaně pohledem do jejího výstřihu. Kupodivu jí to už nezpůsobilo tak nelibý pocit, jako když to udělal poprvé.

Jak se ukázalo, Suzan nebyla v kanceláři. Jelikož se Loreen necítila zrovna dostatečně připravená na její slovní výpady, které musela logicky očekávat, přišlo jí to vhod. Našla jen vzkaz, který říkal, že se toho dne už nestihne vrátit a že se uvidí zítra. Loreen se dala do práce. Později si uvařila šálek kávy a nakrátko se v myšlenkách vrátila k dnešnímu obědu se Smithem. Došla k závěru, že je to vlastně docela milý člověk a že bylo příjemné s ním jít na oběd.

2

Jak to tak vypadalo, konečně se případ firmy Atlas Trans pohнул kupředu. Bylo to z velké části díky Smithovi. Podařilo se mu totiž zajistit několik svědeckých výpovědí o tom, že Kopelson, bývalý majitel firmy se před odchodem z firmy domluvil s některými odběrateli, aby své zakázky v budoucnu směřovali pouze na jeho nově vznikající firmu. Tím samozřejmě svou starou firmu připravil o značné zisky, nemluvě o úplatcích, které zástupcům zúčastněných firem dal.

Jak se tyto výpovědi podařilo Smithovi získat, bylo Loreen naprosto nepochopitelné, jelikož v poslední době spolupracovali takřka nepřetržitě a ona sama v pátrání po takových důkazech nepokročila za několik týdnů takřka ani o krok.

Nicméně se to podařilo a s panem Kopelsonem to najednou

nevypadalo už tak růžově, jak se jí snažil v začátku procesu vylíčit. Naproti tomu Smithovi to vyneslo druhou návštěvu do mexické restaurace. Po obědě, když došli k sídlu její kanceláře a on jí líbal ruku s úsměvem, kterým přiznával, že ví, že pochopila jeho záměry, nezůstalo jen u rozloučení.

“Dovolil jsem si koupit pro nás dva lístky na Hamleta do NewYorkského státního divadla. Mám je zahodit hned teď, nebo se mám stát šlechetným dárcem chudých milovníků umění?” ptal se s úsměvem, sotva odtrhl zrak od jejího dekoltu. Loreen se neubránila smíchu.

“Vy netušíte, jak umím být zlomyslná. Chudí milovníci umění se budou muset obejít bez Hamleta.”

“Takže přijímáte?” Připadal jí v tu chvíli jako dítě nad dárkem. Za těch pár týdnů spolupráce měla dojem, že trochu rozumí jeho výrazům tváře. Zdálo se jí, že je dost bezprostřední, i když se uměl dokonale kontrolovat, když to bylo třeba. Při jednáních s klienty byl naprosto koncentrovaný a soustředěný. Nedal se ničím zaskočit, nebo to uměl dokonale skrýt, když se to někomu podařilo. Když to bylo třeba, mluvil velmi sugestivně a někdy naopak velmi váhavě. Přesně tak, aby se informace, které potřeboval od dotyčného získat, dostaly k jeho sluchu.

Uměl to. Loreen to někdy skoro děsilo a někdy jí to imponovalo. Ale když byl s ní, zdál se jí otevřený a bezprostřední. Zvláště ve chvílích, kdy si myslel, že dosáhl úspěchů v boji o její náklonnost. A Loreen musela přiznat, že už mnohých dosáhl.

“Ano, půjdu ráda.”

“Skvělé, je to na příští týden v pátek v osm.” Udělal dramatické gesto, parodující Hamleta.

“Být, či nebýt...” zadeklamoval.

“Jste dobrý herec, Jacku,” ocenila jeho výstup. S tím ho zanechala na schodech před budovou.

Když prošla prosklenými dveřmi, krátce se otočila. Jack už tam nebyl. Z nějakého důvodu ji však upoutal muž, který stál na

protějším chodníku ve stínu. Zdálo se jí, že hledí přímo na ni. Pohled na něj v ní vyvolal zvláštní pocit.

Loreen teď ze všech sil pracovala na případu firmy Atlas Trans. Ačkoliv se zdálo, že je vše na dobré cestě, situace se nečekaně zkomplikovala ve chvíli, kdy muž jménem Henry Bags, hlavní svědek, který měl potvrdit dohodu mezi Kopelsonem a zástupci odběratelských firem, náhle odjel ze země. Udělal to i přes zákaz opuštění města, který jako důležitý svědek dostal. Bylo jasné, že Kopelson na něj vyvinul nátlak, kterému zřejmě pan Bags nedokázal odolat. Nastalo úmorné pátrání, neboť Jack, který si celou událost tak trochu dával za vinu, byl přesvědčen, že Bags je dosud ve státech. Zazlíval si, že nedůsledně střežil pohyb Kopelsona, a tomu že se podařilo Bagse zpracovat. Buď výhrůzkami, nebo penězi. Pravdou bylo, že výše úplatků, které Kopelson rozdával, nasvědčovala spíše druhé variantě. Loreen tento zlom po dlouhé a úmorné práci přivedl k pocitu malomyslnosti. Jack i Suzan se snažili pozvednout jí náladu, jak uměli.

Naději jí však vrátil až jeden Jackův telefonní vzkaz, který našla, když se do kanceláře vrátila z oběda:

“Ahoj Loreen, dobré zprávy. Myslím, že se náš svědek co nevidět zase objeví na scéně. Ozvu se vám zítra.” Faktem bylo, že se Jack mnohdy více podobal detektivovi než právníkovi, kterým byl, a tak mu Loreen věřila.

Jack se však druhý den neobjevil ani neozval. Dostavil se až za dva dni, kdy už si jak ona, tak Suzan začaly dělat starosti. Vešel do kanceláře s ohromným úsměvem a podlitinou na levé tváři.

“Zdravím vás, dámy,” šveholil, a samolibě se usadil do židle naproti Loreen.

“Proboha, co se vám stalo, Jacku?” ptala se vzrušeněji než bylo u kolegyně obvyklé. Jack si to patřičně vychutnal a pak se ledabylým gestem dotkl zarudlé tváře.

“Máte asi na mysli tohle, vedl jsem diplomatická jednání s opičí

částí Kopelsonova personálu,” zasmál se.

“Nakonec jsem je ale přeci jen přesvědčil, že pan Bags se musí dostavit k důležitému jednání a podepsat mi nějaké listiny.” Sáhnu do aktovky, kterou si položil k nohám.

“Tak, Loreen, tady máte kompletní podepsané svědectví, že Kopelson zaplatil tři sta tisíc dolarů pánům Harysnovi a Waltersovi za to, že budou výhradně nakupovat u jeho firmy, čímž prokazatelně poškodil svou bývalou firmu. Fakta jsou nezvratná, žízeň je veliká a já bych si dal kafe, je-li to možné,” vysypal ze sebe a bylo vidět, jak slastně vychutnává ten rostoucí úžas v jejích očích.

Tohle bylo opravdu jejich velké vítězství. Loreen tomu skoro ani nemohla uvěřit. Dlouze se na něj zadívala a on její pohled opětoval.

“Poslyšte, Jacku, “ řekla pomalu. “Víte, že vás mám docela ráda?” A někde uvnitř pocítila, že mluví pravdu.

3

Ten večer, kdy měli spolu jít do divadla, se domluvili, že ji vyzvedne u jejího domu. Cítila, že věnuje svému zevnějšku pozornost, která byla za rámcem pouhé návštěvy divadla. Také si uvědomila, že si ani nevzpomíná, kdy naposledy se na něco takového připravovala. Vybavila se jí matně jedna plánovaná návštěva kina, na kterou se chystala ještě se Stevenem. Oživilo to v ní opět pocit sklíčenosti nad něčím, co se pomalu, ale neodvratitelně ztratilo v minulosti.

Po pečlivé úvaze zvolila modré lehce přilnavé šaty z hedvábí a sametové sako v odstínu stejné modři. Šaty měly, jak se jí zdálo, přiměřeně střižený dekolt. Nebyl hluboký a přesto, jak se domnívala, dával na odiv přesně tolik, aby to bylo dostatečně lákavé, nikoli však vyzývavé. Šaty jí sahaly lehce pod kolena, takže nezakrývaly hladká lýtka, zakulacená díky lodičkám, které zvolila

jako poslední doplněk svého oblečení. Právě ve chvíli, kdy si na krku zapínala zlatý řetízek, ozval se zvonek. Zvedla sluchátko u otevírání dveří. Podle hlasu poznala, že je to Jack.

“Mám na vás počkat tady dole, nebo vás mám vyzvednout?”

“Jsem dole hned.”

“Dobře.” V předsíni ještě kontrolně pohlédla do zrcadla. Byla se sebou spokojena. Ještě se decentně navoněla a pak zamkla byt a nastoupila do výtahu.

Jacka spatřila, jak popochází kousek od vchodových dveří. Měl na sobě elegantní, volně střižené černé sako a černé úzké kalhoty. Košili s lehce nafialovělým nádechem zdobil temně fialový motýlek. Když se otočil a spatřil ji, nemohla si nevšimnout jeho obdivného pohledu. Musela si přiznat, že ji potěšilo, jaký dojem na něj udělala. Když k ní došel, elegantně jí nabídnul rámě. Zavěsila se do něj a vykročili směrem k hlavní třídě.

V ulicích bylo přeci jen znát, že nadešel podvečer. Chodci, které míjeli, už přeci jen tolik nechvátali a tak se zdálo, že procházka, kterou cestou k divadlu měli absolvovat, bude docela příjemná. I horko, které celý den panovalo, bylo už snesitelnější. Kráčeli několik minut beze slova a oba vychutnávali příjemný poklid. Mlčení přerušil Jack.

“Máte ráda Shakespeara?”

“Abych se přiznala, nikdy jsem nečetla jeho dramata. Ale samozřejmě jich většinu znám z filmových zpracování. Třeba právě Hamlet byl v podání Mela Gibsona naprosto skvělý.”

“To jste řekla naprosto přesně. Taky jsem měl ten dojem,” souhlasil s viditelným nadšením a po chvíli dodal:

“Přiznám se, že nepatřím mezi ty, kteří trpí pocitem duchovní chudosti, pokud nestihli přečíst minimálně 99 procent Shakespearova díla. Ale přeci jen by mi asi připadalo divné, neznat ho ani trochu.”

“Mám ten dojem, že jsme v tomhle za jedno,” souhlasila.

“Dokonce se mi zdá, že přílišní fandové Shakespeara už ani

nejsou tak docela normální.”

“Jestli to nebude tím, že nadměrné vyznávání autorit, ať už duchovních nebo politických, vede ke slepotě a fanatismu.”

Loreen překvapilo, jak odpověděl. Podařilo se mu totiž jednou větou přesně formulovat to, co si myslela už dlouho. Vlastně se jí to v poslední době, kdy spolu pracovali intenzivněji, stávalo často. Budilo to dojem, jakoby ji dávno znal. Nebo to způsobovala neuvěřitelná podobnost jejich názorů.

“Zdá se mi, že jste už v ledasčem dospěl k dost vyhraněným názorům. Nebo se mýlím?”

“Ani ne, víte Loreen, já patřím k lidem, kteří příliš neuznávají autority. Nebál bych se dokonce říci, že ve mně hlavně ty velké autority vzbuzují mírnou agresivitu. Ale berte to s rezervou. Zkrátka velcí mocipáni mi moc nesedí.”

“A jak se to snáší s vaším povoláním? Nebo jsou prokurátoři a soudci z tohoto rejstříku vynecháni?” Jack se krátce, suše zasmál.

“Dost trefná otázka. Nemám problémy, na které asi myslíte. Umím poznat, co je pro mě únosné a kde už se musím postavit na zadní. Já jsem klidný a mírný člověk. Nakonec, soudci jsou tu přeci proto, aby vládla spravedlnost, takže co by mi na nich mělo vadit?”

“Nehrajte si na svatouška, Jacku. Ta modřina na tváři vám ještě tak úplně nezmizela. Takže si myslím, že pro vás, řekněme, poněkud příkřejší výměny názorů nejsou tak docela cizí. Nebo snad beránek, na mírumilovné misi za panem Bagsem, narazil na nezvykle vyhraněné zastánce jiných názorů?”

Znovu se zasmál. Tentokrát to znělo daleko pobaveněji.

“Takhle bych to sice neformuloval, ale v podstatě jste to popsal skoro přesně.” Teď bylo na ní, aby se zasmála.

“Netvrďte mi, že jste jen neviňátko, kterému ubližovali. Když jste se vrátil do kanceláře, nebudil jste dojem, že by vás to nějak zdrchalo.”

“Řekněme, že jsem na vysoké škole dost cvičil.”

“Dobrá, Jacku, nechci vás zpovídat. Nakonec mi do toho nic není,” omlouvala se.

“Ale prosím vás, Loreen. To je zcela v pořádku. Jsem rád, že jsem vám o sobě mohl něco říci.” Zbytek cesty urazili v podstatě mlčky.

Budova státního divadla byla honosná, zjevem důstojně reprezentující význam, který na divadelní umění společnost kladla. O představení byl zjevně veliký zájem, neboť na schodišti před divadlem se tlačilo mnoho lidí a z pohledů některých se dalo lehko vyčíst, jak doufají, že se jim ještě na poslední chvíli podaří sehnat lístek od někoho, kdo se nemohl na představení dostavit.

V tlačenci, která vznikala u vchodových dveří, je od sebe odtrhli. Loreen se ke dveřím dostala o trochu dříve než Jack a jelikož to byl on, kdo měl u sebe lístky, starostlivě se po něm ohlédla za sebe. Jack byl kousek za ní, stlačený mezi lidmi, kteří se jako živá vlna valili do dveří. Když na něj hleděla, koutkem oka si všimla muže, který stál nezúčastněně stranou u sloupu lemujícího vchod do divadla. Zachvátil ji stejný pocit, jako tenkrát, když se ohlížela za Jackem před skleněnými dveřmi do budovy úřadu. Když si tu scénu zpětně promítla, vybavil se jí obličej toho muže. Přesto, že ho spatřila jen na krátký okamžik, byla si jistá, že ho poznala. Náhle pochopila, odkud tu tvář zná. Byl to tentýž muž, co jí v bance podal stodolarovku, kterou upustila. Zaplavila ji náhlá panika. Ačkoliv si říkala, že je to náhoda, nebyla se schopna uklidnit. Mohla se mu prostě líbit a on dělal všechno pro to, aby ji vídal co nejčastěji, říkala si. Mohla to skutečně být jen náhoda. Velká náhoda. Ale nějak to nepomáhalo. Neklid se stále nevytrácel. Když ji dav uvnitř divadla pustil ze svého sevření, zamířila rychle k prvnímu popelníku, který zahlédla. Potřebovala si zapálit. Jack ji zastihl ve chvíli, kdy z kabelky vyndávala krabičku cigaret.

“Loreen,” jeho hlas zněl starostlivě. “Vám se třesou ruce! Stalo

se něco? Jste v pořádku?" Starostlivě se k ní naklonil. Lehce se o něj opřela rukou.

"To nic, trochu se mi zatočila hlava. To bude v pořádku, nemějte starost, Jacku." Odpověděla mu. Zdálo se jí v tu chvíli hloupé, líčit mu svůj strach z tak banální epizody. Jack jí připálil cigaretu, kterou konečně vyprostila z krabičky.

"Opravdu jste v pořádku?" nedal se odbýt.

"Jistě." Jeho upřímná starost ji potěšila.

Představení bylo vynikající. Loreen se však bohužel nepodařilo vymanit se z tísnivého pocitu a tak byl její zážitek silně poznamenán tímto strachem. Ačkoliv se zprvu snažila najít uklidňující vysvětlení a pak i na celou věc zapomenout, pocit nebezpečí se nevytratil. Jak se zdálo, Jackovi to neušlo.

"Neříkejte mi, že se vám ještě pořád točí hlava, Loreen. Vidím na vás, že nejste ve své kůži. Co se stalo?" naléhal na ni, když opouštěli svá místa v hledišti.

Po chvílce váhání mu řekla pravdu. Vylíčila mu epizodu v bance, jak zahlédla muže před kanceláři i scénu před divadlem. Jack ji v klidu vyslechl a na jeho tváři se objevil až nečekaně starostlivý, vážný výraz. Trochu čekala, že celou situaci zlehčí, ale neudělal to. Chvilí přemýšlel. Pak rozvážně řekl:

"Kdo ví, dnes je mnoho lidí, kteří chtějí jiným ublížit. Ať už proto, že jsou sami nešťastní, nebo prostě zlí. Uděláme to takhle. Dnes vás doprovodím až domů. Zamknete se a já se na nějaký čas schovám u vašeho domu. Uvidíme. Jestli ten člověk má opravdu touhu vás z nějakého důvodu sledovat, přijde. Také je však možné, že je do vás jen zamilovaný a neví jak vás oslovit. Jste krásná a žádoucí žena,"

usmál se, "obě varianty mi připadají možné. Rozhodně si však myslím, že zatím nemáte důvod mít strach. Kdyby vám chtěl opravdu ublížit, asi by to už udělal. Tak co říkáte?" Upřel na ni tázavý, starostlivý pohled.

“Jste opravdu hodný, Jacku, snad máte pravdu.”

“Klid. To bude dobré,” řekl jen.

Loreen zaplavil pocit vděčnosti. Nevěděla jak, ale podařilo se mu ji trochu uklidnit. Snad to bylo jeho přesvědčivým a klidným hlasem, nebo možná tím, že jí nabídl rámě a ona pocítila jeho silnou ruku. Z bezprostředního popudu se k němu přimkla a políbila ho na tvář.

“Díky, Jacku,” šeptla, když se ještě rty dotýkala jeho hladce oholené tváře. Měla náhle pocit, že ho už dávno zná. Teprve po chvíli si uvědomila, že Jack voní stejnou kolínskou, jakou používal Steven. Vůbec se jí zdálo, že je mu Jack dost podobný. Připadalo jí to teď daleko zřejmější.

Vyšli z divadla a zamířili směrem, kde bydlela. Jack ji v jednu chvíli přikryl hřbet ruky, kterou do něj byla zavěšena svou druhou rukou. Bylo to ve chvíli, kdy zachytil její vystrašený pohled.

“Klid,” řekl jen. A jeho ruka už po zbytek cesty zůstala na její. Nebránila se tomu. Naopak. Od Jacka k ní přicházel pocit bezpečí a to ji uklidňovalo. Jakmile došli k jejímu domu, přidržel jí dveře. Vyjeli výtahem k jejímu bytu a ona vyndala klíče.

“Loreen, jak jsem říkal, sejdu teď před váš dům a nějakou dobu tam počkám. Pokud se bude cokoliv dít, zazvoním na vás. Vy se zamkněte a nikomu neotvírejte.”

“Jste opravdu gentleman, Jacku, ale to od vás nemohu žádat.“ Udělal rozhodné gesto. “Uděláme to, jak jsem řekl.”

A aniž by jí dal čas na odpověď, otočil se a začal rychle sbíhat po schodech. Chvilku za ním hleděla a pak zavřela a zamkla, jak jí nařídil. V předsíni si ledabyly zula boty. Došla do pokoje a přistoupila

k oknu. Zahlédla Jacka, který právě vycházel na ulici. Krátce se zastavil a rozhlédl se. Pak zamířil směrem k hlavní ulici, odkud před chvílí přišli. Sotva se však dostal z dosahu světla, rozeznala, že přistupuje k nejbližšímu domu. Tam se jí ztratil z očí. Pravděpodobně se tam chtěl ukrýt.

Chvilku hleděla do místa, kde se jí ztratil a pak se unaveně vydala do kuchyně. Zapnula elektrickou konvici a připravila si šálek. Když do něj lžičkou dávala kávu, zaplavila ji její vůně. Přinášela pocit domova a bezpečí. Zalila kávu vařící vodou a odnesla si šálek do pokoje. Nerozsvécela. V šeru si přisunula židli blíže k oknu a posadila se. Trochu se jí zmocňoval pocit zahanbení. Měla pocit ustrašené holčičky, které se musí nechávat v bytě rozsvíceno, aby usnula. Zároveň cítila, že Jackova oddaná obětavost ji dojíká a ten pocit byl příjemný.

Než vykouřila cigaretu, několikrát se snažila Jacka někde zahlédnout, ale marně. Teprve ve chvíli, kdy dopíjela kávu a típala druhou cigaretu, zaslechla krátce zazvonit zvonek. Pospíšila si k zvonkovému telefonu.

“Loreen, to jsem já, Jack.” ozval se. “Myslím, že můžete klidně spát. Ráno vás tu vyzvednu. Řekněte jen v kolik.” Tiše váhala.

“Loreen, slyšíte mě?” znervozněl.

“Jacku,... nechcete přijít nahoru?” řekla pomalu.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.